

F. t. beslutn. om at respektere det irske nej m.v.

lers kender. Artiklen skal utvivlsomt ses i lyset af den gamle bestemmelse om »en stadig snævrere union«. For med disse to formuleringer er der oprettet hjemmel til, at EF-Domstolen kan fuldføre integrationen på de områder, hvor de mange medlemslandes indbyrdes politiske stridigheder giver problemer. Og det er på denne baggrund, EF-Domstolen siden sin oprettelse har ageret politisk. Er det, hvad man forstår ved retsstatens grundtanke om tredeling af magten? Naturligvis ikke. Men det har fra starten ikke været meningen at respektere magtens tredeling. Grundtanken har altid været, at unionen skulle blive stadig snævrere og overtage stadig mere magt fra medlemslandene.

Efter den irske folkeafstemning må Folketinget fastslå, at Lissabontraktaten ikke kan gennemføres. Den er ganske vist ratificeret i 22 lande, men reelt er der tale om statskup mod landenes befolkninger gennemført af deres egne regeringer under massivt pres fra EU-systemet. Ierne kan forventes at stemme endnu mere massivt nej, hvis de tvinges til en ny afstemning, og en ny engelsk regering må forventes direkte at afvise en traktat, som reelt er en forfatning.

Europa kan ikke med demokratiske midler underlægges EU's overherredømme. Hvis nogle folk ønsker det, så lad dem. Alt tyder på, at det bliver en meget lille union. Hvis den tyske og den franske regering tør tvinge deres befolkninger med – det er jo det, de er i gang med – så er det først og fremmest deres problem. I første omgang kan de måske skabe politisk apati over for dette overgreb, men på lidt længere sigt vil de løbe ind i et oprør.

Danmark bør klart meddele EU, at vi ikke vil fortsætte forhandlinger om Lissabontraktaten. Det er tids-spilde at lade, som om irerne kan tvinges. Unionstilhængerne har konsekvent argumenteret for, at alt, hvad der kommer fra EU, repræsenterer den eneste

mulige løsning. Først var det forfatningen, der var det eneste saliggørende. Nu er det Lissabontraktaten. Men der findes masser af andre modeller.

Hvorfor skal EU for eksempel have et grundlovscharter om menneskerettigheder, når alle EU-lande er med i den europæiske menneskerettighedskonvention? Skulle det være nemmere at bekæmpe kriminelle, blot fordi man får flertalsafgørelser? Ville det ikke være enklere blot at lukke grænserne? Gør Lissabontraktaten noget for at afskaffe struktur- eller landbrugsstøtten? Og ønsker europæerne en fælles præsident, udenrigsminister og forsvarsagentur? Alle spørgsmål kan formodentlig besvares negativt, i hvert fald for Danmarks vedkommende. Hvis andre lande ønsker en anden model, er det deres sag.

Den logiske beslutning er derfor et EU i flere hastigheder – eller et Europa a la carte, som jupartierne så nedladende formulerer det. Lad dem, der vil overdrage udlændingepolitikken til EU, gøre det, og lad os andre se, hvordan det går. Modellen kendes allerede fra euroen, hvor de tre stærkeste økonomier i EU15 – UK, Sverige og Danmark – også er de tre eneste udviklede EU-lande, der står uden for euroen. Denne tempoforskel, som kun har gavnet de tre lande, bør tjene til inspiration for et fremtidigt EU i flere tempi, som til gengæld respekterer, at landene ikke er ens, og at befolkningerne ikke vil det samme.

På den baggrund pålægger Folketinget regeringen at meddele EU, at Lissabontraktaten ikke kan gennemføres, og at den danske ratifikation heraf er ugyldig, da forudsætningen om alle landes enighed er bristet. Derpå må der igangsættes et arbejde, hvor et EU i flere hastigheder kan opbygges, således at de demokratiske forskelle mellem de 27 medlemslande respekteres.